

'Het is iets wat je van tijd tot tijd tegenkomt. Een mens is niet geboren om alleen te leven.'

Hij worstelt er soms mee, maar de Nederlandse priester **ANTOINE BODAR** vindt celibaat de enig mogelijke keuze, 'ook in gedachte' (in de Volkskrant).

'NIET IN ONZE NAAM' À LA FRANÇAISE

Acht Franstalige Brusselaars tekenen een samenhangende visie uit voor de toekomst van Brussel. Ze zetten zich niet af tegen het Vlaams-nationalisme, wel tegen 'kortzichtige Franstalige politici'.

Pas en notre nom!

Jacques Borlée, Etienne de Callatay, Eric Dekeuleneer, Alain Deneef, Serge Fautré, Henri Goldman, Philippe Van Parijs, Fatima Zibouh

Wie? Gezaghebbende Franstalige Brusselaars.

Wat? De Franstaligen moeten af van hun achterhaalde nostalgie naar het unitaire België.

Waarom? Door verandering te accepteren en zonder taboes alles bespreekbaar te houden, kan er werk worden gemaakt van de toekomst van het land én van Brussel.

Op 21 januari kwamen talrijke Vlaamse kunstenaars samen in de KVS, de Vlaamse schouwburg in Brussel, om zich af te zetten tegen bekrompen nationalisme en om uit te roepen dat mensen die dat promoten niet in hun naam spreken. We brengen hulde aan dat initiatief, want het ontkracht op spectaculaire wijze het homogene beeld en de karikatuur die zowel in Franstalig België als in het buitenland leven over 'Vlamingen'. We brengen meer in het algemeen ook hulde aan een instelling zoals de KVS, die de laatste jaren veel moeite doet om de Vlaamse cultuur geliefd te maken bij niet-Nederlandstaligen en die het Brusselse culturele leven aanzienlijk verrijkt.

Dezer dagen wordt de KVS op de korrel genomen in het Vlaams Parlement voor het moedige initiatief dat ze genomen heeft. Voor ons, Franstalig Brusselse ondertekenaars van deze tekst, is het moment gekomen om blijk te geven van solidariteit, door op onze beurt te zeggen: 'Niet in onze naam!' Maar let wel: die uitroep is niet gericht tegen het Vlaams-nationalisme. Dat zou te banaal en te gemakkelijk zijn. Hij is gericht tegen het communautarisme van een deel van de Franstalige politiek. Hun verkrampte immobilisme, hun kortzichtigheid, hun weigering of onvermogen om onze toekomst in de diepte te herzien, heeft al te vaak het bedje gespreid voor het Vlaams-nationalisme.

Toekomst voor jonge Brusselaars

Om te beginnen weigeren we ons stadsgewest te beschouwen als voornamelijk Franstalig grondgebied waar de minzaam getolereerde taalminoriteiten maar moeten assimileren. Brussel is vooral de kosmopolitische hoofdstad van de Europese Unie en een kleine wereldstad, gevoed door immigranten van verder weg. Ze zal dat altijd blijven. Of het Frans nu onze moedertaal is of niet, door ons onderwijs hebben we een nauwe band met de Franstalige cultuur en de Franse taal. Maar de Vlaamse cultuur en de Nederlandse taal zijn evengoed belangrijke onderdelen van de Brusselse identiteit, en moeten dat blijven. We vinden hoegenaamd niet dat het Nederlands in Brussel uitgeroeid moet worden. Integendeel: we vinden het van kapitaal belang voor de toekomst van jonge Brusselaars van elke origine dat ze veel beter dan de vorige generaties Nederlands leren, dat ze trots zijn het te kunnen spreken en het beschouwen als een deel van zichzelf.

Bovendien vinden we het terecht dat van mensen die zich duurzaam in Vlaanderen of in Wallonië vestigen verwacht wordt dat ze de moed en de nederigheid hebben om de officiële taal van hun gewest te leren. We begrijpen dat de splitsing van BHV hier en daar geïnterpreteerd werd als een symbolische erkenning van die legitimiteit. En we verwerpen dan ook de onverantwoorde vurigheid waarmee de Franstalige partijen zich verzetten tegen die splitsing. Zo wekken ze enkel wrevel op bij de Vlaamse partijen, in plaats van meteen op zoek te gaan naar een redelijk compromis. Op die basis kunnen we eindelijk wederzijds

Jonge Brusselaars van elke origine moeten veel beter dan de vorige generaties Nederlands kunnen leren, het beschouwen als een deel van zichzelf. © photo news

vertrouwen zien groeien, dat onontbeerlijk is om samen een minder problematische toekomst uit te tekenen voor onze stad en ons land. Het moet op dat moment vooral mogelijk zijn een einde te maken aan de meerkosten, die het gevolg zijn van het naast elkaar bestaan van eentalige instellingen in diverse domeinen. Om onder de vleugels van het Brussels Gewest en in nauwe samenwerking met het Vlaamse en Waalse onderwijs een meertalig onderwijs te ontwikkelen dat is aangepast aan de mozaïek van sociale en culturele achtergronden van onze leerlingen. Om in Brussel een cultureel leven te ontwikkelen dat niet gehandicapt is door de communautaire kloof, maar Vlaamse en Waalse culturele producties met open armen ontvangt. Om de gewestelijke verkiezingen zo te reorganiseren dat de scheiding tussen de twee eentalige colleges wegvalt. Om zonder taboes de samensmelting van de negentien gemeenten te onderzoeken in een stadsgewest, met gelijktijdig de creatie van districten/arrondissementen (zoals in Antwerpen en Parijs) die grosso modo samenvallen met de huidige gemeenten en die bevoegdheden uitoefenen die hun vanuit het principe van de subsidiariteit toekomen. En om ongeziene mogelijkheden te creëren voor samenwerking met de steden en gemeenten in Vlaams-Brabant en Waals-Brabant, vooral op het vlak van mobiliteit en ruimtelijke ordening.

Federatie met vier

Wij geloven niet in een Franstalige natie met inbegrip van Brussel, en in een Groot-Vlaande-

ren dat Brussel annexeert evenmin. We geloven nog minder, dat spreekt, in een *condominium* van Brussel door Vlaanderen en Wallonië of door de twee gemeenschappen. Zoals Johan Vande Lanotte, Rudy Demotte en vele anderen geloven we dat je in de richting van een federatie moet evolueren, die bestaat uit vier autonome en verantwoordelijke gewesten. Elk van die gewesten moet alle gedefedereerde bevoegdheden kunnen uitoefenen. Ze zullen allemaal structureel samenwerken met de andere gewesten op vlakken waar dat nodig is. En ze kunnen rekenen op een sterke federale staat die krachtig de interpersoonlijke en intergewestelijke solidariteit garandeert en overall een gemeenschappelijk wettelijk kader aandraagt waar de efficiëntie dat nodig maakt. Aan Franstalige kant wordt die stap nog te veel belemmerd door een achterhaalde nostalgie naar het unitaire België, een 'etnisch' terugplooiën op een België van twee gemeenschappen en een chronische terughoudendheid tegenover elke verandering. Zo'n terughoudendheid is begrijpelijk, maar al bij al erg contra-productief.

Het is nu belangrijk dat we opnieuw aan tafel gaan zitten, in het belang van de gehele bevolking maar vooral in het belang van de meest kwetsbaren. Niet om opnieuw loopgraven op te trekken rond het Franstalige front. Maar om tussen de gemeenschappen, in de eerste plaats in Brussel, een vertrouwensrelatie op te bouwen die onmisbaar is om met de beperkte middelen die de crisis ons veroorlooft dringende uitdagingen aan te pakken.

Waar we in Brussel nood aan hebben, is een copernicaanse revolutie in het idee dat we van onszelf hebben. We mogen 'Franstalige fronten' of 'Vlaamse fronten' niet in onze naam laten spreken, maar moeten onszelf meer respecteren in onze dierbare en eigenzinnige diversiteit. Alleen op die manier kunnen we Brussel uitbouwen tot een betere hoofdstad van Europa, tot een stad die er ook beter in slaagt de meest kwetsbare van zijn inwoners te helpen en beschermen, en tot een betere partner voor haar twee grote bureaus.

Jacques Borlée is atleettrainer, Etienne de Callatay is economist, Eric Dekeuleneer is hoogleeraar aan de ULB, Alain Deneef en Serge Fautré zijn bestuurders van vennootschappen, Henri Goldman is auteur en tijdschriftredacteur, Philippe Van Parijs is hoogleraar aan de UCL, Fatima Zibouh doceert in politieke en sociale wetenschappen.

We verwerpen de onverantwoorde vurigheid waarmee Franstalige partijen zich verzetten tegen de splitsing van BHV